

**Пов'язані честю. Хроніки
мафії. Народжені у крові.
Книга 1**

КУПИТИ

Про книгу

Арія Скудері - принцеса чиказької мафії. Задля примирення двох мафіозних династій вона має одружитися зі справжнім монстром - Лукою Вітіелло. Він - харизматичний хижак із магнетичною зовнішністю та мільйонними статками, знаний своєю жорстокістю. Уникнути домовленого шлюбу ніяк не вдасться, особливо з таким чоловіком, як Лука. Щоб уберегти себе, Арія має зробити неможливе: завоювати його серце. Але як цього досягти, коли всім відомо, що в монстрів серця немає?

Пролог

Я звела руку — пальці тремтіли, як листя на вітру, а серце калатало, наче в колібрі. Лука рішуче та впевнено взяв мою долоню та надів на палець каблучку.

Біле золото, двадцять маленьких діамантів.

Те, що для інших пар було знаком кохання та відданості, для мене — лише свідченням його права власності на мене. Щоденним нагадуванням про золоту клітку, в якій я буду ув'язнена до кінця життя. « Поки смерть не розлучить нас» — ці слова не були порожньою обіцянкою, як для багатьох інших пар, що пов'язують себе священними шлюбними узами.

Я ніколи не матиму можливості розірвати цей союз. Я належатиму Луці до самого кінця.

Останні слова присяги, яку давали чоловіки, вступаючи до мафії, могли б бути заключними словами моєї весільної обітниці:

«Приходжу живим, а йду мертвим».

Я мала втекти, поки могла. Тепер, коли на нас витріщалися сотні мафіозі з чиказької та нью-йоркської Фамілії, втеча стала неможливою. Так само, як і розлучення. В нашому світі смерть була єдиним прийнятним завершенням шлюбу. Навіть якби мені вдалося втекти від пильного погляду Луки та його поплічників, порушення нашої угоди означало б війну. І що б не казав мій батько, це не завадило б Фамілії Луки помститися за те, що ми зганьбили їхню честь.

Мої почуття ніколи — ніколи — не мали значення. Я виросла в такому світі, де ніхто не ухвалює рішень самостійно, а жінки й поготів.

Кохання, довіра, вибір — всього цього на нашому весіллі геть не було. Воно відбулося лише заради обов'язку та честі, заради того, щоб виправдати всі очікування.

Союз заради миру.

Я не була дурепою.

Я знала, заради чого його уклали насправді — заради грошей та влади. Бо і гроші, і влада танули на очах, відколи російська мафія — «Братва» — та інші злочинні угруповання намагалися поширити свій вплив на наші території. Італійські клани — Фамілії — по всій території США мусили

припинити міжособну ворожнечу та об'єднатися проти спільних ворогів. Одруження з найстаршим сином нью-йоркської Фамілії — це честь. Мене намагалися переконати в цьому і батько, і всі інші родичі-чоловіки від самісінького заручення з Лукою. Я й сама це розуміла і насправді мала достатньо часу, аби підготуватися до цієї миті, але страх все одно стискав мене, наче в залізних лещатах.

— Ви можете поцілувати наречену, — сказав священник. Я підвела голову. Очі всіх присутніх у павільйоні були прикуті до мене, всі чекали на найменшу ознаку слабкості. Батько розлютився б, якби я дозволила страху проявитися, а Фамілія Луки використала б це проти нас. Втім, я зростала у світі, де єдиним засобом захисту для жінки була ідеальна маска, тож я без жодних зусиль зберігала спокійний вираз обличчя. Ніхто не знав, як сильно я хотіла втекти. Ніхто, крім Луки. Ніщо не вислизало від його уваги, попри всі мої зусилля. Я тремтіла всім тілом. Коли перехопила погляд холодних сірих очей Луки, то зрозуміла, що він усе знає. Скільки разів він наганяв страх на інших? Мабуть, це було його другою натурою.

Він нахилився до мене, адже був чи не на двадцять сантиметрів вищий. На його обличчі не було жодної ознаки вагання, страху чи сумніву. Мої губи затремтіли від цієї близькості та пронизливого погляду. В його очах можна було ясно прочитати: ти — моя.

Розділ перший

Три роки тому

Я сиділа, згорнувшись калачиком на шезлонгу в нашій бібліотеці, і читала, коли раптом у двері постукали. Ліліана спала, поклавши голову мені на коліна, і навіть не ворухнулася, коли відчинилися темні дерев'яні двері та в кімнату увійшла наша мати, її темно-русяве волосся було зібране в тугий пучок на потилиці. Мати зблідла, її обличчя наче змарніло.

— Щось сталося? — запитала я.

Вона всміхнулася, але то була вдавана усмішка.

— Твій батько хоче поговорити з тобою у себе в кабінеті.

Я обережно відсунулася з-під голови Лілі та вклала її на шезлонг. Лілі підтягнула ноги до себе. Для одинадцятирічної дівчинки вона була маленькою, але я теж не висока — лише 162 сантиметри. У нашій родині всі жінки були невисокими. Мати уникала дивитися мені в очі, коли я підійшла до неї.

— Я щось накоїла? — я не знала, в чому могла про-винитися. Зазвичай ми з Лілі були слухняні, а Джанна завжди порушувала межі дозволеного, і її карали.

— Швидше. Не змушуй батька чекати, — просто сказала мати.

Коли я підійшла до кабінету батька, мені аж серце стиснулося. Затримавшись на мить, щоб заспокоїтися, я постукала.

— Заходь.

Я увійшла, намагаючись зберігати спокійний вираз обличчя. Батько сидів за столом з червоного дерева в широкому чорному шкіряному кріслі; за спиною в нього височіли полиці з такого ж червоного дерева, заповнені книжками, які батько ніколи не читав: ці полиці приховували таємний вхід до підвалу та коридору, що вів назовні.

Батько відірвав погляд від стосу паперів. Його сиве волосся було зачесане назад.

— Сідай.

Я опустилася на один із стільців навпроти його столу та склала руки на колінах, поки намагалася не прикушувати нижню губу. Батько ненавидів, коли так робили.

Я чекала, поки він почне говорити. Він дивився на мене з дивним виразом обличчя.

— «Братва» та «Тріада» намагаються захопити наші території. Вони з кожним днем стають все нахабніші. Нам пощастило більше, ніж Фамілії з Лас-Вегаса, адже їм доводиться мати справи ще й з мексиканцями. Втім, ми більше не можемо нехтувати загрозою, яку становлять росіяни та тайванці.

Я почувалася збентеженою. Батько ніколи не говорив з нами про таке. Дівчаткам не потрібно знати про тонкощі життя мафії. Я знала, що не варто його перебивати.

— Ми маємо покласти край ворожнечі між нами та нью-йоркською Фамілією та об'єднати наші сили, якщо хочемо боротися та перемогти «Братву».

Мир із Фамілією?

Батько та всі інші члени чиказької мафії ненавиділи Фамілію. Вони нищили один одного протягом десятиліть і лише нещодавно вирішили припинити ворожнечу, щоб зосередитися на інших бандах, зокрема на «Братві» та «Тріаді».

— Немає міцнішого зв'язку, ніж кровний. Принаймні Фамілія це зрозуміла.

Я насупилася.

— «Народжений у крові, кров'ю присягаюся». Це їхній девіз.

Я кивнула, але тепер почувалася ще більше збентеженою.

— Вчора я зустрівся з Сальваторе Вітіелло. — Батько зустрівся з Саро деі Сарі, ватажком нью-йоркської мафії? Члени кланів Нью-Йорка та Чикаго не зустрічалися вже десять років, а їхня остання зустріч закінчилася не надто добре. Її досі називають Кривавим четвергом. А батько навіть не був босом. Він був лише консьльєре, радником Фіоре Кавалларо, який стояв на чолі Аутфіту, а разом заправляв усією організованою злочинністю на Середньому Заході.

— Ми дійшли згоди, що заради миру маємо поріднитися, — батько вступився в мене поглядом, і раптом я відчула, що не хочу чути його наступні слова. — Ми з Кавалларо вирішили, що ти одружишся з найстаршим сином Вітіелло, Лукою, майбутнім Саро деі Сарі Фамілії.

Мені здалося, що я падаю у прірву.

— Чому я?

— Вітіелло протягом останніх тижнів кілька разів телефонував Фіоре, він хоче для свого сина найгарнішу дівчину. Звичайно, ми не могли віддати йому дочку якогось простого бійця. У самого Фіоре дочок немає, тож він сказав, що найгарніша наша дівчина — це ти.

Джанна була така ж гарна, але вона молодша за мене. Мабуть, це її й врятувало.

— Є багато вродливих дівчат, — вирвалося в мене.

Я задихалася. Батько дивився на мене, наче я була його найдорожчим скарбом.

— Небагато італійських дівчат мають таке волосся, як у тебе. Фіоре назвав його «золотим», — батько голосно розреготався. — Ти — наш пропуск у нью-йоркську Фамілію.

— Але, батьку, мені лише п'ятнадцять. Я не можу вийти заміж.

Батько зробив зневажливий жест.

— Якби я дав згоду, то вийшла б. Що нам ті закони?

Я так міцно вчепилася в підлокітники, аж пальці побіліли, але не відчувала болю. Натомість усе тіло залякло.

— Але я сказав Сальваторе, що весілля доведеться відкласти, доки тобі не виповниться вісімнадцять. Твоя мати наполягала, щоб ти досягла повноліття та закінчила школу. Фіоре піддався її благанням.

Тож Бос наказав батькові відкласти моє весілля. А рідний батько ладен був жбурнути мене в обійми майбутнього чоловіка. Мого чоловіка. Мене охопила хвиля нудоти. Я знала про Луку Вітіелло лише дві речі: перше — він стане главою нью-йоркської мафії, коли його батько відійде від справ або помре, і друге — він має прізвисько Лещата за те, що голими руками задушив людину.

Рекомендована література

Я бачу, вас цікавить п'ятьма

Сім етапів смерті.
Відверта сповідь
судмедексперта

Лука Вітіелло. Хроніки
мафії. Народжені у
крові. Книга 0.5

Конклав. Книга 3.5

Якщо це станеться

Що знає річка.
Таємниці Нілу #1

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ